

SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. P. RIDDERSTAD.

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Du har fört mig hit, min far; du vet att jag har lydt dig blindt, men jag gör det inte längre; jag måste veta dina afsikter, känna, hvart den väg leder, på hvilken du infört mig. Jag är inte mera ett barn; mitt förstånd är moget för egna beslut, egna omdömen. Jag frågar dig därför, hvarhän syftar du, min far? Du säger, att hämdens stund är inne, att du känner dina fiender, att du inte mera kan mistaga dig på dem. Länge nog har du talat ett språk med liknande tonfall, men dels har jag ej förstått det, dels har jag måhända också icke velat förstå dig. Därmed likväl huru som helst; hvad jag vet, är, att jag nu vill veta, hvilka dina fiender äro. Du har begagnat mig — jag befärar att jag nu börjar allt för väl inse det — såsom ett lockbete, för att draga till dig dem eller den, emot hvilken du hyser ett så oförklarligt, hos dig oförsonligt hat. Är det så, min far, måste du medgifva, att jag blifvit använd i så dåliga afsikter, att jag nåddas rodna för mig själv och för den roll, som jag i allt för lättinnigt förtroende till din bieder har utfört. När jagaren vill skjuta en fågel, begagnar han sig af att locka det vingade bytet med härmande, förlöjande kärleksrop. Är du en sådan i snävt gömd jågare, min far, och jag det föräddade ropet — ve mig då! Har jag sett rätt, måste jag afsky mig, men ändå mera dig? Svare mig nu, om du vill, att jag skall fortsätta en lydig dotterroll!

Vauvenard hade uppmärksam hört på hvad hon yttrade, utan att någon förändring i hans ansikte vittnade om den minsta öfverraskning. Han svarade henne också ingenting. I stället fattade han hennes hand, öppnade dörren till ett inre rum och förde henne fram till en på vägen hängande tafia. Taffan föreställde ett äldre fruntimmer, vid vars fot ett barn låg.

— Känner du detta porträtt? frågade han henne.

— Ja, hviskade Ange, jag känner det.

— Hvad befalle dessa nu blecknade läppar; dig, under det deras sista ord bortdogo?

— Händ! suckade Ange.

— Ålskar du din mors minne, äro du henne såsom en god dotter, hvad bör du då göra?

Ange svarade icke, men hutudet sjönk ned i hennes händer.

— Hvem är denna flicka, som med böjda knän och upplyft hand synes svära sin döende mor ett heiligt löfte?

— Det är jag! sade Ange med klängande röst.

— Det är du, säger du — så väl så fall öfver oss nu ned på dina knän inför din mors till dig ännu i grafven talande skugga!

Ange nedföll på sina knän och knäppte sina händer tillsammans.

— Förrna din ed att lyda mig!

Anges läppar rörelse sig, men intet ljud gick öfver dem. Var det en ed hon svor, eller en bön hon läste?

— Du skall i afton få se en af mina fiender, yttrade Vauvenard och aflägnade sig så lugn och likgiltig som om ingenting hade passerat. Da han stängde dörren bakom sig, sväfvade öfver Anges bleka läppar: Herren vände sitt ansikte till oss och gifte oss en evig frid — amen!

Länge förlöbe icke Ange i denna ställning. Hastigt sprang hon upp, lifvad af en ny ingifvelse.

— Hör hit någon! ropade hon. Henrik, Henrik!

Gossen inträdde.

— Du håller ju af mig? sporde hon med vänlighet och strök hans lockiga hår ur pannan, för att blicka in i det öppna, okonstlade ansiktet.

— Aek ja! svarade gossen.

— Skulle du vilja göra mig en tjänst, Henrik, en stor tjänst, äfven om du visste, att min far icke helt och hållet gillade den?

— Jag tjänar er, fröken, och icke er far. Befall — jag lyder!

— Du talar förståndigt, Henrik; om du gör mig till nöjes, skall du ej få skall att beklaga dig. Hör nu på mig nog.

— Jag hör.

— Du skall säga till någon, till den, som du anser vara mig tillgifvenast, att han genast begifver sig till Gråmunkgränden och där inväntar vidare befallning.

— Ja, nådig fröken.

— Vidare tillsägge du, att min häst, Favoriten, sadlas och ledes fram.

— Skall ske.

— Särskildt för din räkning — jag kan ju lita på dig, Henrik — har jag ett litet uppdrag, som just du är lämpligast att utföra.

— Jag skall uppbjuda hela min förnåga att förtjäna frökenes välvilja. Jag vill så gärna tjäna fröken, att jag icke kan säga det. Fröken är ju alltid så god emot mig!

— Gif då noga akt på mina ord. Jag har mina orsaker att vilja det, hvad min far gör i dag, eller hvart han begifver sig, ifall han går ut. Förstår du mig?

— Mycket väl.

— Om således min far begifver sig ut, så följer du honom på ett tillbörligt afstånd. Du svarar mig ej?

— Jag gör.

— Godt! Och om min far går in på något ställe, söker du att på ett eller annat sätt komma efter. Du måste bete dig klokt, begriper du?

— Var öfvertygad därom.

— Kort och godt, jag vill, att du noga observerar honom i allt, hvad han tager sig till, och i morgon bitida, eller då jag återkommer i natt, inberättar du det till mig. Tror du dig om att kunna fullgöra detta uppdrag?

— Jag skall försöka; men, tillade han därefter, grefven begaf sig nys ut.

— Hvart?

— Jag vet icke.

— Skynda dig genast efter honom, skynda dig, Henrik. Om du utträtt mitt uppdrag riktigt och nöjaktigt, skall du alltid kunna lita på mig.

— Gossen stod ännu stilla.

— Du dröjer?

— Om jag riktigt utträtt ert ärende, får jag då...

— Pengar — ja, ja!

— Nej, jag vill ej ha betaldt — men får jag då...

Han tystnade åter och blickade förlagen upp.

— Hvad begär du? Du får alltså du önskar.

— Får jag då alltid utträtt alla de uppdrag, som fröken anser af någon vikt, af något värde?

— Du är en god gosse, Henrik, och jag lofar dig att icke lämna mitt förtroende åt någon annan än dig.

Henrik hade knappast emotagit detta löfte, förrän han ilade ut genom dörren.

Ange vände sig om; hennes blick föll på moderns porträtt.

— Ålskade moder, yttrade hon och sjönk ned på sina knän, du blickar i mitt hjärta, du vet, hvad jag känner där, huru jag lifvas af önskan att uppfylla din sista vilja, men ålskade moder, vilja något annat än det, som var godt i himmel och på jord, åldet och rätt inför samvetets domstol! Du lade med allvarliga ord mina öden i min fars hand, men kände du också att detta skulle förfrossa mig i mitt hjärta och tillintetgöra mig i min egen aktning? O nej, jag har missförstått dig, man har orätt förklarar dina ord! Du ålskade mig, och en mor, som ålskar sitt barn, kan ej uppekligt inleda det på hatets och hämdens, på oförsonlighetens och brottets väg. Ditt öga hvilat ännu mildt på mig, och i denna moderliga blick läser jag icke hatet, jag läser kärleken. — Ah, du ler, din panna strålar, dina läppar — min Gud — jag tror de röra sig. O, tala, tala!

— Ni är upprörd, hvikade en röst bakom henne — lugna er!

Det var Marie, som talade.

Ange reste sig upp, och en djup suck höjde hennes barm.

— Ni är orolig, fröken, fortfor Marie, men det gagnar till ingenting. Jag har mycket att säga er, jag, som skall glädja er. I dag har jag läst i ödet bok de ljusaste, de trefligaste saker i världen. Ni blir gift, gift med den ni ålskar, gift med...

— Tyst, tyst! inföll Ange. Tag i stället hit min blåa riddrätt! — Jag har ju icke begagnat den här i hufvudstaden. Skynda dig, Marie; jag har brådtom.

Toiletten var snart verkställd. Under det Marie sysslade med den, pratade hon dock oupphörligt.

— Jag har i dag lagt ut korten minst tjugo gånger. Aek, hjärter dam — fröken vet ja, att fröken går i hjärterna — hjärter dam har aldrig legat bättre! Nästan alla gånger följde korten på det sättet, att först kom spader ess...

Den goda kvinnans pratsambet lifvade Ange, och hon kunde ej afhålla sig från att draga på munnen.

— Fy, yttrade hon — spader ess! Det betyder ju ett sorgbref, ett dödsbref!

— Icke som de fölla, då betyder det kärlek, fröken. Tyst skall fröken få höra. Så kom hjärter knekt: det betyder hans tankar, att han tänker oupphörligt bara på fröken. Därefter följde hjärter sia — aj, aj, det är frieriet, det. Därefter följde hjärter ess: ringen, fröken, förlöjningsringen; och därpå — hvad tror fröken väl följde — jo, själfva hjärter tia eller giftermålet.

— Du är en beskedlig toka! anmärkte Ange.

— Aek, ni tror ej på korten, ni, fröken, men få se då; jag tror på dem, jag, är säker på att ni blir gift med...

Ange var ett friskt naturens barn. Känslorna växade fort och lätt i hennes barm; Känslorna växade fort och lätt i hennes barm; Öfvergångarne från sorg till glädje, från djup nedslagenhet till modig tanke och beslutsam handling, vor hos henne, ögonblickliga. Hon ålskade, men det föreföll henne att kärlekens lifviga hemlighet liksom förlorade i värde genom Marias ord. Den första kärleken så alltid född tvilling med blygsamheten. Hon befalle också den goda kvinnan att icke vidare tala därom; hon ville vara ensam om sin känsla.

Ännu en blick kastade hon i spegeln. Männe hon kände sig uppmuntrad af den bild hon såg? Ett mildt sken — icke egentligen en rodnad, snarare en ljus, skär känsla — tveaktes liksom förklara henne.

— Gif mig hit en baret!

anmärkte hon i detsamma.

Marie lämnade henne den vanliga.

— Nej, icke den, en annan, som jag ej begagnat på länge. Det där till exempel — ja, den är bra.

Och hon fäste därvid en mörkblå sammetshäft öfver de ringlande svarta lockarne.

— Och nu en tät slöja!

Då hon stod på tröskeln för att lämna rummet, hånade hon sig.

— Marie, yttrade hon, jag torde komma sent hem i afton, och skulle jag ej återkomma...

Hon fortsatte icke meningen, utan försvann i förtugan...

ADERTONDE KAPITLET.

De störta i hvarandras armar.

Oaktadt Ankarsparre kändt sig fullkomligt frisk, så länge han var i Anges sällskap, och han knappast hemkommit, förrän han erfor, att striden i Kungsträdgården icke afhupit utan all inverkan; han kände sig nu matt och öm i lederna, liksom mörbultad. Han tog ett bad och uppräckades därpå ganska mycket.

Nattens hvil och svärmska, ungdomliga drömmar lifvade honom ännu ytterligare.

Den nytändade dagen var rik på sysselsättningar, och han glömde sig själf för dem.

Redan tidigt på morgonen hade polismästaren infunnit sig hos honom för att taga närmare reda på aftonens tilldragelse; men på Ankarsparres allvariga och bevakande framställning nedlades all offentlig undersökning.

I stället inkallade han Konrad, för att höra hvad han visste. Konrad kände naturligtvis ingenting. Gardstens Pistol hade äfven på hans begär tillståddeskommit. Då Konrad gick ut, inträdde Pistol.

— Du är gardist? tillade Ankarsparre.

— Det syns på rocken, genmålde Pistol.

— En soldat bör vara en redig, ärlig karl, så vida han skall vara en god soldat.

— Det samma säger min kompani-chef också, och hvad kompani-chefen säger, det säger löjtnanten, och hvad löjtnanten säger, det säger fänriken o. s. v.

— Därom äro vi således öfverens? — Helt säkert.

— Säg mig då, min kära Pistol, såsom det anstår en god soldat, hur kunde du redan i går förmiddag veta, att det på aftonen samma dag skulle blifva slagsmål i Kungsträdgården?

Pistol sänkte blicken skyggt mot golvet. Skulle Konrad ha förräddt mig? tänkte han för sig själf. Men likgiltigt för hvad häst som kunde hända, slog han upp ögat och såg Ankarsparre öfverkräkt i ansiktet.

— Ni misstager er, baron. Någon skäl har narrat er — hur skulle jag kunnat veta, hvad som icke ännu hade hänt?

— Det är just min fråga, det.

— Det förstår jag nog, men herr baron inser väl omöjligheten själf. Om förklarelsen, den, som har sagt det där, är en större skäl än jag.

Och Pistol grinade härdig på ett spottigt, nästan förolämpande sätt.

— Lika mycket, min vän — vög af; jag säger att du misste på förmiddagen, hvad som skulle inträffa på aftonen.

— Huru, yttrade Pistol och drog inget mig aktning. Det är hos oss, hos de djupa, de djupaste lederna, brist på aktning för herrarne, som mer än något annat bidragit till att vi tänka illa om dem och handla illa emot dem. För tusan, ni är af andra ruter, ni; ni har gifvit mig en lektion, som jag icke glömmor i bråckskaget. Hvem skulle tro att ni — men, lika mycket — tack! Skoek granater, tusen tack, för det ni sade, att jag var en skurk, och sedan ville slåss med mig. Det hade icke min kapten gjort, det, och icke min fanjunkare heller: — Pöcker i våld, att ha slagits med en baron — nå, det vore ingenting — men att ha fått göra det med er, en bra karl med, den äran inget mig större aktning för mig själf, än jag någonsin hitintills haft.

— Det gläder mig, yttrade Ankarsparre och klappade honom vänligt på axeln.

— Ni vill veta, huru jag i går förmiddag kunde ha reda på hvad som skulle passera på aftonen; och jag skulle gärna omtala det för er, herre — men —

— Men?

— Men att vara ordhållig och ej svika sina löften, tillhör väl äfven en god soldat, och då måste jag tala, tala som muren. Gör jag ej rätt däri, herr baron? Jag tror på er. Säger ni ja, så tiger jag; säger ni nej, så talar jag. Besluta nu! Soldatens heder ligger i er hand.

Ankarsparre öfverraskades af detta förtroende till hans rättsskänsla. Emellertid kände han, huru viktigt det var för honom, kanske äfven för grefve Persenatt, få veta sammanhanget, och var nära att begagna sig af tillfället, men ogillade sig likväl genast.

— Du har rätt, sade han, du måste tala.

Han kunde icke hindra sig från att draga en djup suck.

— Jag visste, återtog Pistol, att herrn ej skulle gifva mig något annat svar; men var också öfvertygad, att herrn från denna stund har i mig en man att lita på. Aldrig, det svar jag, skall jag deltaga i några stämpingar mot herrn; och hvad jag kan, vill jag också förekomma. I få ord, lita på mig! Jag sviker ej den, som jag en gång fått förtroende till. Befaller baron mig något mera?

— Nej, min vän.

Pistol gjorde högeromvändning och aflägsnade sig.

Äfven med sin bror, Robert, hade Ankarsparre ett längre samtal, beträffande utträdet i vakten. Robert ansåg sig bittert förolämpad af sin brors mellankomst i det ögonblick, han höll på att afrika sig polisongerna. Från vakten hade han begifvit sig till sin mor och af henne erhållit medel för att återgå till den gjorda förtäckningen; och innan samtale slutats bröderna emellan, hade Robert med uttryck af kränkande hån kastat summan åt Anton.

Flera vänner, till hvilka ryktet om den föregående aftonens tilldragelse spridd sig, hade med deltagande skynad till honom, och ibland dem äfven Gustaf Kyle och Fritz Holck.

— Du har dina äfventyr, du, yttrade Fritz, då för oss den enda dagen där lika prosaiskt förbi som den andra. Äfventyr veta vi ej af annat än i romaner, och romanerna lider jag icke!

— Du pratat! anmärkte Gustaf. Jag tror, att du har det största romanbibliotek i hela staden. Ifrån Gonzalov och Rinaldo Rinaldi till Rousseaus Emile vet jag ingen enda, som du ej äger. Schinderhannes har du till och med, om jag ej misstänker mig, låtit binda in i marouin.

— Det må vara, men jag läser dem aldrig.

— Därför, ja, att du kan dem utan till.

— Är icke skälet godt?

Så skämtade vännerna än hit och än dit.

— Apropos om äfventyr, har du träffat den sköna okända? sporde Fritz. Jag glömmor aldrig hennes ögon, de tindra för mig i min natt såsom ledstjärnan tindrade för de visse mörknen. Jag säger rent ut, att om himmelen hade så vackra stjärnor som hennes ögon, så skulle hela människolärdet tänka mycket mera på himmelen, än den nu gör.

(Forts.)

Bara en sak. — Jag har nu förklarat allting om hur en sådan där automobil är inrättad. Är det nu något som du inte förstår?

— Nej, jag förstår alltsammans — det är bara en sak, som jag inte begriper riktigt.

— Nå, hvad är det då?

— Jo, herr vännen kan gå utan att det är hästar för.

Bästa Liniment

eller smärtstillare för den minskliga kroppen.

DOUGLASS'S

Caustic Balsam

Den har ingen lik.

FOR — Den genomtränger, lindrar och helar, och för gamla sår, blås, sår, sår och svampar, skaf, sår utvärtes, krafta och likt.

MARKSLIGA — har, etc., har Caustic Balsam ingen lik som KROPPEN.

Vi vilja säga till alla som kända, att den icke innehåller något giftämne och är därför skadlig till svårare bruk. Förtig användande skall bota många kroniska sjukdomar och hemmets förmåga sig smärta till svårare bruk.

Ett fullkomligt tryggt och säkert botemedel för hälsotillstånd, svårkommer, ryggvärk, svårningar, avulser, differt, bensjukdomar, reumatism och svåra ledor.

Afflagrar smärtor, styrker musklerna.

Gerrill, Texas. — "En flask Caustic Balsam gjorde mera godt för min reumatism än \$120.00 betalda i doktorsräkningar." Otto A. Best.

Pris: \$1.50 pr flask. Salles af apotekare eller skickas af oss pr express med förbehållning. Skrif efter broschyr "R".

THE LAWRENCE WILLIAMS CO. Toronto, Ont.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronandens i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagades 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje naansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett omänt uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fyttes bostadskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfärdnad af sådant patent attesteradt i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bostadskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

Med "grannskap" här öfvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmåner af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur, samt erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inbägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underrättaren eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader fört ge skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna samt om kronolandet i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Domini Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, hvarom ofvanskande förordning handlar, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

PRENUMERERA

PA

SVENSKA

CANADA-TIDNINGEN!

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färskare längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så kommer vi att svara.

BAGERI: